

GIÀ HỌNG / TO MÒM

[Nguyễn Luận, Võng Luận, Nguyễn Biện, Quý Biện...]

VÕ THẠNH VĂN

Lúc ấy, khoảng 12 năm trước, lúc tôi còn làm việc cho 2 tờ báo Mỹ. Một tờ là báo địa phương, có tên MIJ (Marin Independence Journal). Tờ báo thứ nhì, IBD (International Business Daily). Cả 2 nhà báo đều có tòa soạn tại quận hạt Marin, phía bắc của thành phố San Francisco. Tờ MIJ có chừng 250 nhân viên, với tuổi thọ 135 năm, chạy 2 shifts, sáng và chiều. Số ấn hành khoảng 250 nghìn. MIJ làm việc liên tục như thế không ngừng nghỉ, chỉ đóng cửa 1 ngày duy nhất lúc Đệ Nhị Thế Chiến bùng nổ... Tờ IBD là tờ báo có tầm quốc tế, số ấn hành ít, chừng 15 nghìn, chỉ dành cho các thương gia lớn trong ngành đầu tư. IBD chia nước Mỹ thành 4 vùng, bản doanh nằm tại New York. Tòa soạn vùng Tây bắc HK, chỉ có 2 nhân viên, ông CEO và tôi. Họ tổ chức và điều hành theo phương cách mới, cần ít nhân viên, và chi phí rất thấp... Nội dung tờ báo chuyển đi từ đầu não NY, dàn trang tận bên Ấn Độ, chuyển bản Lay-Out qua lại bằng computer... In ấn nhờ vào hợp đồng với các nhà in của những nhà báo địa phương hoặc của tư nhân sẵn có.

Điều tôi muốn nói là, vào một buổi sáng, chúng tôi gồm một số writers, reporters, photographers đang uống cafe trong phòng lunch. Một phóng viên hỏi tôi, thật ra, họ bắt bẻ và cố tình làm nhục tôi thì đúng hơn. Vì trong câu hỏi, họ đã ngầm ngầm gài sẵn một số câu trả lời. Phóng viên ấy, chẳng hiểu là họ có ác ý với riêng cá nhân tôi, hay kỳ thị với cả dân Việt Nam ta, tôi không biết. Vấn đề họ đặt ra là: “Nghe rằng quốc gia Vietnam các anh có 4 nghìn năm văn hiến. Chúng tôi tin như thế. Nhưng, có điều khó hiểu đối với chúng tôi, là, tại sao người Champa còn để lại biết bao nhiêu đền đài xinh đẹp rải rác trên mảnh đất VN từ hàng nghìn năm, nay còn sừng sững... Mà tại sao người Việt Nam chẳng có gì để chứng minh nét văn hiến của mình...?”

Quả là một câu hỏi lý sự, đầy ác ý, với tính kỳ thị và miệt thị cao. Trong câu hỏi ấy, tên nhà báo MIJ ngầm nói rằng: “Các anh chỉ nói dóc có truyền thống.” Qua câu hỏi ấy, họ muốn nhấn mạnh rằng chúng ta yếu hèn, lạc hậu, chẳng có gì, chẳng để lại một công trình, hoặc một kiến trúc nào... để nói lên với thế giới và với nhân loại là chúng ta đã từng văn minh, biết sáng tạo, đã giàu mạnh, biết yêu nghệ thuật từ xa xưa, từ các thế hệ tiền bối. Trước câu hỏi ấy, thú thật, tôi lúng túng mấy chục giây, chưa biết đối phó như thế nào cho ổn. Vấn đề này liên hệ đến thể diện Cộng Đồng Người Việt đang sinh sống trên đất Mỹ, cũng liên hệ đến thể diện và niềm kiêu hãnh dân tộc. Cho nên, tôi phải phấn đấu. Phải hơn thua, bằng cách nào đó, dù chỉ qua lời nói.

Tôi thoáng nghĩ, nếu đem bản chất hài hòa và khiêm tốn cố hữu của người Việt ra trong lúc này thì chắc chắn không thuyết phục được họ... Cho nên, thay vì dĩ hòa vi quý, giữ thế thủ, thì tôi chủ trương phản công. Tôi đem ba tác lữ tấn công ngược lại: “Các ông nhầm lẫn giữa VAN HIẾN (Civilization) với VĂN MINH (modernization). Văn Minh là nói về những phát triển kỹ thuật, khoa học. Một xã hội Văn Minh là xã hội ấy xây dựng trên nền tảng Kỹ Thuật. Các ông quên rồi sao, tòa Tháp Đôi (Twin Building) ở New York chỉ trong 45 phút là biến thành bình địa, như tháp BABEL ngày trước, trong Kinh Thánh Cựu Ước. Còn một nước VĂN HIẾN như VN chúng tôi, xã hội được xây dựng trên căn bản VĂN HÓA và ĐẠO ĐỨC. Do đó, nó trường tồn.”

Tôi thừa thế, tiếp: “VIỆT NAM đã trường tồn, sẽ còn trường tồn, dù bất cứ hoàn cảnh, nghịch cảnh nào xảy ra. Trong quá khứ, người phương Bắc ỷ vào số đông, lần lượt hiệp đáp chúng tôi một thời gian dài... Nhưng rồi họ cũng phải ra đi. Trong quá khứ 4000 năm lịch sử, VN đã thắng họ 25 lần về mặt quân sự. [Quả thật, gấp quá, tôi chỉ nói càng, mà không biết con số 25 ấy có chính xác hay không... Có lẽ là 20]. Kế tiếp, những người phương Tây, ỷ vào kỹ thuật cơ giới và phương tiện chiến tranh, đã xâm hại chúng tôi một thời gian ngắn... Rồi cũng phải tay ra đi. Chỉ vì thời thế, chứ QUÊ HƯƠNG VIETNAM chúng tôi lúc nào cũng đầy HÀO KIỆT.”

Tôi nói tiếp: “Từ bao nhiêu nghìn năm trước, cha ông chúng tôi biết rõ, cái gì xây dựng trên Kỹ Thuật sẽ sụp đổ, không chóng thì chầy, theo thời gian. Bởi đó, cha ông chúng tôi dư đủ khôn ngoan để không tốn công sức, và kiêu hãnh vô cớ, rồi nhìn công trình của mình sụp đổ. Ngoài cái Tháp Đôi ở New York, còn biết bao nhiêu công trình của nhân loại đã sụp đổ không còn dấu vết. Biết bao công trình vĩ đại kiên cố đã mai một. Vạn Lý Trường Thành đã rệu nát 95%, chỉ còn một ít đoạn người ta trùng tu để khoe khoang dĩ vãng và câu du khách. Biết bao đền đài, dinh thự, lăng tẩm của Đế Quốc La Mã đã biến mất trên mặt đất. Và cuối cùng, số dĩ những Đền Tháp của người Champa mà cho đến ngày hôm nay còn tồn tại là do cái ĐỨC lớn của cha ông chúng tôi dung dưỡng mà những đền tháp ấy còn đứng vững.”

Thưa quý bạn, cho đến giờ này, rất thành thật, tôi thấy mình nói đúng chỉ một phần, có tính logique... phần còn lại là do tôi cố tình GIÀ HỌNG mà có, do tôi TO MỒM mà ra. Đó thực sự là nguy luận, vông luận, nguy biện, vông biện, quỷ biện... Nhưng, xét cho cùng, tôi không xấu hổ lắm về sự to mồm / già họng ấy của chính mình. Bởi, tôi chỉ vì phải bênh vực cho QUÊ HƯƠNG xứ sở, cho người dân VIỆT mà đành phải “TÔNG QUYỀN” vậy. Tôi nghĩ, mỗi một người, bất cứ người nào, (dù một người nhỏ bé nhất như cá nhân tôi), của bất cứ dân tộc nào, khi họ đi ra khỏi nước họ và đến một nơi xa lạ khác, thì họ phải có bổn phận và trách nhiệm như là một vị ĐẠI SỨ thật sự của đất nước QUÊ HƯƠNG họ. Nếu quý bạn thấy quả thật là tôi GIÀ MỒM, xin hãy vì “cứu cánh” (bênh vực QUÊ HƯƠNG) mà tha

thứ cho tôi, vì chuyện GIÀ MÒM của tôi cũng chỉ là “phương tiện” xoay xở nhất thời.

Với tôi, hai từ QUÊ HƯƠNG tuy rất mơ hồ, mông lung, không dễ dàng định nghĩa ngắn gọn như các định luật khoa học thực nghiệm, hay các định đề chính trị, kinh tế... của môn khoa học nhân văn, hoặc các lý thuyết về các trường phái văn học nghệ thuật. Tuy vậy, QUÊ HƯƠNG trong lòng tôi cũng phải là một dải đất thống nhất, có cương giới, có dân tộc mà tôi mang giòng máu, có NGÔN NGỮ đặc thù, có CHỦ QUYỀN và niềm KIÊU HÃNH riêng. Tôi từ tốn nói với những nhà báo chuyện nghiệp ấy: “Niềm kiêu hãnh của chúng tôi là TỔ TIÊN anh dũng của cha ông chúng tôi, là LỊCH SỬ kiêu hùng của nhiều thế hệ. QUÊ HƯƠNG chúng tôi có căn bản ĐẠO ĐỨC duy tâm (từ nguồn gốc đạo lý THỜ TRỜI) mà cha ông chúng tôi truyền lại, ăn sâu trong xương trong máu tử tôn miêu duệ. QUÊ HƯƠNG chúng tôi tươi đẹp và LINH THIÊNG vì cha ông chúng tôi đã bao đời ĐỔ MÁU mình và những giọt máu ấy đã thấm sâu trong lòng đất.”

Với tôi, đầy tính chủ quan, QUÊ HƯƠNG như cha mẹ, mà tôi là đứa con đỏ. Dù cha mẹ KHÓ KHĂN NGHIÊM KHẮC... thì phận làm con, nếu không có khả năng làm cho cha mẹ tươi vui hạnh phúc... thì cũng chẳng bao giờ dám chê cha mẹ khó khăn, khắc bạc. QUÊ HƯƠNG, với tôi như một ông chủ, mà tôi là một nhân công hạng thấp nhất trong hãng xưởng của Người. Dù cho chủ nhân thiên cận, không có khả năng làm cho nước giàu dân mạnh... thì tôi cũng không vì thế mà chê chủ NGHÈO. [Ca dao tục ngữ: “Con không chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nghèo.”]. Với tôi, QUÊ HƯƠNG dù khó dù nghèo, dù nằm ở một nơi bất tiện với giông gió mưa bão lụt lội quanh năm... thì QUÊ HƯƠNG ấy vẫn là nơi ĐÁNG SỐNG nhất. Và QUÊ HƯƠNG ấy, cũng vẫn là nơi ĐÁNG CHẾT nhất trên hành tinh này.

Tiện thể, vì nhiều lý do, tôi xin phép tạm thời không sinh hoạt trên FB này một thời gian... chưa biết bao lâu, và sẽ trở lại khi thuận tiện cùng điều kiện cho phép. Trước đây, tôi cũng từng đóng FB trong 5 năm, và quay trở lại sinh hoạt, như đã hứa. Thân ái cầu chúc mỗi người, từng người cùng bửu quýn những ngày tháng an vui, may mắn, thành đạt, hạnh phúc. Tôi mong cho thù hận, chiến tranh, chét chóc, đói khổ, bệnh tật, bất hạnh... đừng xảy ra bất cứ nơi đâu. Tôi cầu mong cho QUÊ HƯƠNG VIỆT NAM muôn đời thái thịnh. Tôi ước mong cho người dân VIỆT luôn ấm no, sung mãn. Tôi mong muốn người DÂN VIỆT bước đi, dù bất cứ nơi đâu, cũng ngẩng mặt bình đẳng với mọi dân tộc khác. Xin TỔ TIÊN linh ứng phù hộ cho giòng giống LẠC HỒNG.

**PHÙ HƯ DẠT SĨ - VÕ THẠNH VĂN,
PHÙ HƯ AM, 7/2023.**